

JÓNÁS TAMÁS

A pofon – újra

Nem mertem neki megmutatni a verset, de tudom, hogy olvasta. Nem is akartam neki megmutatni. Egy verset. Tegyem elé? Apu, vers. Rólad, anyuról. Hogyan haldoklotok. Mi ez? Teljesen hülyeség. Hülyeségekkel nem terhelem apámat, arra ott van bárki más. Olvasson bárki más verseket apámról, ő ne. Ő az én apám. Egyesek szerint a fia vagyok. Nekem mindegy. Van ez a viszony köztünk. Ami akármilyen. Mert leírtam, hogy anyu, amikor meghalt, halálba parancsolta apámat, maga után, nincs kifogás, nem kell ezen megbotránkozni, az van, ami van, két ember között, anyu is megmondta, amikor rájuk nyitottam az ajtót szeretkezéskor, és apámat nem láttam, a takaró alatt dolgozott, anyu elégedetten nézte a plafont, kicsit talán egykedvűen, de már ehhez sincs közöm, anyám rám se nézne, ha tudná, hogy ilyesmiket írok, így, ilyen nem egyenesen mondatokkal, van, amelyekben még állítmány sincs, ez is milyen. Hülye. Ség. Ilyenekkel ő nem foglalkozna. A pont a mondat végén, vessző kell néha, de csak annyi, amennyi segíti az értést, írni fölösleges, beszélni kell, amit nem lehet beszéddel elintézni, az városi malacság. A vers cifra szolgál. Vagy krémes. Vagy bokazokni. Vagy fejevakaró. Szóval semmi, semmi haszna. Apu elé verset tenni. Amikor húsételt akar. Csupa semmirekellő dologgal töltöm az életem, anyuapu. Annak csak annyi haszna van, hogy semmi haszna nincs, szóval anyuapu, lusta vagyok. Ezt megértenék.

Jól van. A pofon. Megírom újra. Úgy kezdődött, hogy anyám megfenyegetett. Ezen mosolyogtam akkor, ma jólesne. Ja, tudom, József Attila is valami ilyesmiért könyörgött, de József Attila hülye volt, mert komolyan vette, amit érzett, sőt, amit leírt. Azt egyáltalán nem szabad komolyan venni. Ha valaki meghal előttem, adja át neki. Vagy mindegy. Ne adja át, mit üzengetek én itt bárkinek. A pofon. Hogy megfenyegetett anyu. De hiába. És akkor én elmentem focizni, mert nem tudtam. Úgy tudtam, hogy nem tudok. Mert nyolc éven át nem tudtam, mindig engem választottak ki utoljára a csapatba. Kapusnak se voltam jó, mert lefeküdtem, úgy nehéz védeni, párszor azért csodálkoztam, hogy miért nem működik ez a fekvé védés, de tényleg nem működött. Ki lehet próbálni, nem működik. A kapu ugyanis magas, aki meg fekszik, az kifejezetten alacsony. De ha nem is magas labda jön, hanem csak amolyan guruló, például házipassz, ha ezt így mondják, amikor saját csapattárs adja haza a labdát, azt érdemes megfogni, nem hagyni végigcsorogni a testeden, hiába szép és nehéz, mert amikor végigcsorog, végül is az úgy nevezett gólvonalon átmegy, és akkor baj van. A másik csapat sem örül kifejezetten, mert ezt talán potyának mondják vagy minek, a te csapatod meg kifejezetten ideges lesz, és azt mondják, hogy a kurva életbe, hát, ilyen nincs. Volt. Nem is egyszer. Kapuban nem jó fekvüdni. Egyébként lakáskapuban sem, lépcsőházban kifejezetten nem jó, mert előbb-utóbb megrugdosnak, és a vesédnek annyi. A pofon, kínos ügy. Kerülgetem a kását. Szóval elmentem focizni, az is csak tudatállapot. És akkor éppen hajlandó voltam rá, friss srác voltam a lakótelepen (tanácsi lakás, a kényelem netovábbja, össze-visszakomfortos, áthallgatható lakás, beton, tizedik emelet, luxus, tényleg, semmi mellébeszéd, semmi huncutság, a piac is közel volt, nekünk luxus). És reggel hétkor mentem el foci-tudatállapotba, kiderült, hogy jó vagyok, nyolc évig rossz voltam, aztán hirtelen gyors, cseles és baszott erősen rúgó, egészségpályás győztes lettem. Meglepett,

meg nem is lepett meg. Jólesett, hogy a focicsapatot kísérő lányok kuncogtak, összesúgtak. Én mindig ilyen összesúgásra vágytam. Büszke voltam magamra. Estig. 10-ig. Akkor mentem haza. Anyu szerint ilyet nem lehet csinálni. Mi lesz az ő idegeivel. Majd apád ad neked. Gondolkodtam, vajon, mit. Apu jön haza, fusiban volt, fáradt, festékes, enne, inna, aludna. De anyu bemegy a nagyszobába, bezárja az ajtót, beszél vele. Apu fáradtan, szelíden szól.

– Tamás!

Megyek, teljes ernyedtséggel, fáradtsággal, büszkeséggel, kiderült aznap, ugye, hogy tudatállapoti focista vagyok, egyelőre a legjobb, a legeredményesebb, már össze is súgnak, kuncognak a csajok, a legjobbak, amikor akkora gólt lőttem, hogy a kapu feldőlt.

– Tessék!

Egy ideig magáztam apámat, akkor már nem, de ez a tessék még magázó lenne, ha lehetne ilyesmit a nyelvvel, az intonáltsága azért magázó volt.

Pofon. Nem túlzok, túloztam már eleget: három métert repültem, közben még gondolkodni is volt időm, hogy mi van? Apu szemében semmi harag. Ez tulajdonképpen anyu keze. Aki ül kint a konyhán. Nézi a reptemet. Nekicsapódtam a bejárati ajtónak. Hú, bassza meg, gondoltam, ilyenek a szülők.

– Ezt megérdemelted – mondta apu, és már le is feküdt.

Ja, tudom, apu. Azóta. Kellett hozzá 26 év. De megértettem.

Azon gondolkodom, hogy én mit tennék a fiammal, ha azt tenné, amit én tettem magammal. Apu miatt. Mert ő nem tett semmit. Én nyilván tennék valamit, ha kiderülne, hogy a fiam vágja az ereit, gyógyszereket szed, síneken mászkál, szóval keresi a bajt vagy a halált vagy az őt keresőket. De az én apám semmit. Talán, hogy mi köze van neki ehhez? Nem hiszem. Akkor most szeret vagy nem szeret? Ide jutok, eddig a képtelen mondatig, ami kérdés ráadásul, kiráz a hidedg a kérdésektől. Mert minden kérdésre eleve kész

a válasz. Alig van pár igazi kérdés, ezt is tudni kell. A szeretet vagy nem szeret egészen egyszerűen nem létező ügy. Mert szeretés nincs. Valami sokkal bonyolultabb van. Viszony. És az nem csak szeretetet. Folyton le akarjuk egyszerűsíteni a sorsot, Istent, meg ami még ehhez hozzátartozik, talán az ördög, mit tudom én, a fák pl. biztosan, az eget sem szabad kihagyni, de ez az egész egyben van, egy. Egy zacskóba van bezárva. És abban azért van egy dobogó szív, ez biztos, ezt ki kell emelni. Gondolatilag. Tehát, hogy apám nem mentett meg sosem, és nem is mentetőzött emiatt. És akkor vajon ez azt jelenti-e, hogy nekem se kell megmentenem a gyereket, ha így esne? Ezt jelenti, igen. Ezt illik megértenem. A fiamnak is illik megértenie. Nincs megmentés. Valamit nagyon elrontottam korábban, még a születése előtt jóval, ha meg kellene őt menteni. Mert őt megmenteni csak az Isten tudná, ha olyanja lenne, de ő is olyan, mint apu. Direkt módon, mint egy sürgősségi sebész, nem ment meg senkit. Úristen, az apám isten!

